

Той излизалъ на полето рано сутринъ, а се връщалъ у дома си късно вечеръ.

Презъ лѣтото той пребродилъ околноститѣ на града и чакъ презъ зимата, когато падналъ снѣгъ, прекратилъ обиколкитѣ си. Той изучавалъ цвѣте по цвѣте, растение следъ растение.

Отъ забравкитѣ нищо не излѣзло, отъ „лайкучката“ — сжщо; тѣ били въ съюзъ съ здравеца. Но ето че му тръгнало: намѣрилъ цвѣтове отъ върболика *).

— Колко е чудно! Въ цвѣтоветѣ ѝ сж увѣхнали всичкитѣ тичинки, а плодникътъ е още свежъ и младъ. Какъ ще стане тукъ опрашване? — бѣбрѣлъ си той, като разглеждалъ цвѣта. — Може би, това е нѣкаква болестъ?

И той заскиталъ, да търси други цвѣтове отъ върболика. Единъ, два, много цвѣтове нажсалъ и разгледалъ, но все едно и сжщо намѣрилъ: тичинкитѣ увѣхнали, а плодницитѣ още млади.

— Нищо не разбирамъ!

Шпренгелъ седналъ на земята и се замислилъ. Слънцето пекло, пчели брѣмчели, пеперуди хвъркали около него. Той задрѣмалъ. Когато се събудилъ, слънцето захождало. Време било да си върви: до града било далечъ.

По пжтя намѣрилъ нѣколко върболики.

— А-ха! — зачудилъ се той — въ цвѣтоветѣ на тѣзи върболики тичинкитѣ били млади, а плодникътъ — изсъхналъ и увисналъ.

Въ едни цвѣтове били засъхнали тичинкитѣ, въ други — плодницитѣ. Какъ става опрашването? Ясно е, че увѣхналата тичинка не може да опраши плодника; ясно е сжщо, че увѣхналиятъ плодникъ не е годенъ за опрашване.

*) Върболиката е високо повече отъ метъръ растение съ тѣсни листа по стѣблото, а на върха има китка едри цвѣтове. Цвѣти презъ лѣтото. Срѣща се изъ новитѣ сѣчища по цѣла България.